

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag

ILLUSTRERADT

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B:co

Enkla. N:co

8 sk. B:co

SÖNDAGS MAGASIN.

N:co 12

Gotheborg, Söndag d. 20 Juni 1847.

1 Qvar.

Modren och Barnet.

(en sann historia)

En fattig hustru bodde i en stor stad och försörjde sig der med bekymmer, men dock ärligt. Med sin man inflyttad till denna stad fann hon sig snart öfvergifven af den lättfämnige. Han flydde ut i wida werlden och ingenting blef henne öfrigt mer än ett barn, en liten wacker flicka, wid namn Louise, och en hund. När dottren skådade dagens ljus, war modren redan ensam, ensam i den verhörda staden. Blott en ädel landsman wårdade sig om den arma hustrun; hans penningar och, hwad mer war, hans råd och deltagande utgjorde hennes hjelp och tröst. Nu war hon åter frisk — hon måste då åter arbeta. Men hon kunde blott arbeta utom hus — hwad skulle emellertid blifwa af barnet? Hon måste således, så hwårt det än war, besluta att skicka sig från staden. Andtligen fann hon en hustru på landet, långt, långt bort från staden, hwilken för den ringa penning, modren kunde gifwa, åtog sig wård om den späda. En söndag bar den fattiga modren sitt barn hemifrån; hon gret och åfwen den kjutande hunden tyktes medlidfamt uttrycka sin smärta. Det war en swår dag — hennes tårar, hennes suckar kunde ingalunda ändra det oundwärliga. Ensam, utan sitt barn, måste hon gå tillbaka till staden. Sin sista stafs hade hon gifwit amman, att derför köpa skor för att sitt barn, sin Louise. Hon hade blott en sorg, att hustrun ej werkligen använde den för ett sådant ändamål.

Är woro förgångna under arbete, sorg och ensamhet; hunden war det enda deltagande wäsen, som omgaf den öfvergifna och som om aftonen med glädje mottog henne, då hon wände hem till sin fluga. Sällan hade modren haft tillfälle se sin Louise, men hon arbetade dock för henne. Och — om hon blott wore stor nog, för att springa omkring och beledsaga modren genom stadens gator, — då kunde hon ju taga henne till sig, då kunde hon ju dagligen få se henne.

Under förhoppning och wäntan woro dessa år förgångna; Louise war fyra år och modren reste nu för sista gången ut på landet, för att taga sitt barn med sig till staden — för alltid — för alltid! Nu war den långa vägen öfverhänd; der låg bondhuset, hwarest amman bodde, och jublande kom Louise henne till mötes. I thst hårykning, gråtande, gråtande af glädje, tryckte modren barnet till sitt hjerta. "Nu har jag dig; nu blir du hos mig — för ewigt — för ewigt!"

Med sitt barn kom modren om aftonen åter till staden. Öfwerlycklig bar hon den trötta flickan på armen genom den för hennes glädje känslolösa mängden, som trängde sig kring theatrarne, kring kaffehusen och på promenaderna. Tusende af dem gingo på dyra glädjefester eller kommo från stormande njutningar; — men modren kände sig gladare än alla. Stolt höll hon barnet emel-

lan sina armar; hon skulle ej hafwa bytt med någon. Hon hade ju hwad hon önsade — sitt barn och det dagliga brödet för sig och sin dotter.

Snart war hon hemma. Raskt skandade hon de lust upplysta trapporna upp — till dess det blef allt mörkare och mörkare och hon uppletat ingången till sin lilla fluga. Med högt ställande emottog hunden de lyckliga; det war, som om han förstätt att dela modrens glädje! Snart brände den klara lampan och belyste modrens lyckliga ansigte, då hon lutade sig öfwer det sofwande barnet, under det tårar, glädjetårar strömmade från hennes ögon.

Det war en aftonbön! Det war en natt, en salig natt! Wäl tio gånger waknade hon och tryckte till sitt hjerta den kära, söta, glada engelen, som med henne låg i samma säng, och insomnade åter med tackfamt hjerta.

När morgonljusningen genom husmatskan åfwen inträngde i hennes kammare och Louise uppslog de stora blå ögonen, då blef modren till sinnes, som om en himmel upplåtit sig för henne. Hwad hon först gjorde, war att pådraga flickan den röda klädningen, hon fått af sin fadder, hustrun till en beskäftig landtman, och att sedan med Louise besöka dem i deras nöd. De skulle se barnet och fröjda sig med dess mor. Sedan wille hon gå till sitt arbete.

Så gick modren med barnet dag ut och dag in, beledsagad af den trogna hunden, genom den stora stadens gator till sitt arbete. Det selades dem intet, intet; — de woro tillfreds, ty de hade hwarandra. Blott en önskan hade Louise; — en — en docka. På den gata, som de dagligen gingo, war en bod, full med dockor; der såg hon ju dagligen de wackeraste dockor med röda kinder, och dagligen blef hon stående derutaför, begärligt betraktande de söna föremålen. Hon wågade ej bedja modren — den arma modren hade ju knappast penningar tillräckligt till mat och kläder. Men en moders ögon se skarpt, och en dag, då Louise åter med långtansfulla blickar står wid fönstret, tager modren sitt parti, går in i boden och frågar efter priset. — En riksdaler för en docka? — Omöjligt! Bedröfwad går den arma modren tillbaka. — Det är ej möjligt, säger hon till den wäntande flickan. Men Louise märkte tårarne, som krossades i modrens ögon.

"Låt wara mamma — sade hon genast — jag går här alla dagar och ser på dockorna; det kostar ingenting!"

Hon lofwade detta, och barnet, som, när båda gingo hem om aftnarne, uttröttadt genom wandringen öfwer de ändlösa gatorna, hängde wid modrens arm och knapt war i stånd att medtaga de små fötterna, blef åter muntert, då de kommo till grannskapet af dockboden. Hon drog modren dit; all sorg war förglömd och alltid med ny glädje glänste hennes ögon wid anblicken af de älskade dockorna.

Nu blef Louise sjuk. Modren måste då stanna hemma. Sjukdomen började antaga en farlig karaktär; den bedröfwade modren måste hämta en läkare — och en dyrbetalt läkare. Han kom dagligen. Swarje besöf af honom uppslukade en hel veckas arbetsförtjenst; — men modren aktade detta ej, det stredde ju för Louises bästa. Hon wesk ej från hennes sda; hon sjöng för henne, hon berättade historier, hon beskref, huru roligt det skulle wara, om de åter kunde utgå tillsammans och besö de stöna sakerna på gatan.

"Är ja — sade Louise — dockorna!"

Då kunde ej modren längre hålla sig, hon gick åstad och köpte en docka. Det war hennes sista penning.

Men Louise fröjvade sig; hon log åter; hon tackade modren med ord, blick och handtryckningar. Och modren glömde att det war hennes sista syft; hon satte sig och sydde kläder åt dockan. — Det fattiga barnets sista önskan war uppfyllt; den sjuka, bleka flickan satte sig upprätt i bädden, på och aflädde själf dockan. Hon blef då verkligen wacker — modren sade det samma; till och med hunden skulle beundra henne.

Detta war den sista glädjen. Februn blef häftigare; feberskasterna, i hvilka det sjuka barnet blott sysselsatte sig med sin mor och sin docka, förtogo hennes medvetande och em afstouen war Louise död.

Modren hade förlorat sitt enda barn, sin enda glädje. Man drog den försvilade bert från lifet — hon fick ej åter se det! — På kyrkogården nära wid staden ligger barnet begrafwet. Modren war för fattig att köpa ett eget grafställe; hon måste lägga sitt barn i samma graf, der sju andra fattiga menniskor nedmyllade sina. En man beledsagar mot betalning — så är bruket bland fattiga föräldrar, som tillika äro ömma mot minnet af sina afstodna — den rikt pålastade likvagnen till hvilostaden och utmärker med ett litet stafet af träd, platsen, der barnet begrafwes. Efter två år blifwa stafeterna bortrifna, grafvarne öppnade och lifen af andra nedgrädda på samma ställe. — Snart skall ingen weta mer, hwarest den fattiga fruns barn ligger begrafwet, — ingen tänker på den fattiges barn! Men hustrun till denna familjs ädla beskyddare, som för författaren berättat denna historia, skall länge bewara de torfede eternellerna på Louises graf, banden af Louises docka och de blonda lockarne af det snälla barnets hår, hwilket allt hon af den förjande modren mottagit såsom ett minne. Ännu är papperet, som innesluter dessa heliga erinringar af den lilla flickan, teknadt med de darrande draggen af den arma modrens osäkra hand, — beteknad med de synliga spårerna af tårar, hwilka en moder gråtit, som förlorat allt.

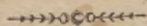
Two år derefter kommer en främling på stadens kyrkogård och frdgar efter dödgräfwaren, som just gör i ordning en ny graf.

"Hvem tillhör hunden?"

"Från som jag här begrafwet. För tu är sedan dog hennes barn, nu har hon själf gått efter. Hon har fått samma grift; det är så hennes egen önskan."

Och den främmande war make till hustrun och fader till barnet. Han återkom nu, för att med ånger uppsöka dem han så kärnligt öfvergifwit.

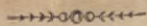
Men moder och barn woro döda! Blott hunden war qwar och betraktade wänligt sin förra herre; men det war för denne ej möjligt att få hunden att följa sig. Han blef sittande sorgsen på grafwen och den medlidssamme dödgräfwaren försåg honom dagligen med mat och dryck. Efter några veckor låg han död på grafwen!

Ludwig XIV:s korp. När denne berömde konung af Frankrike blifwit gammal och förtretlig, hade man, för att roa honom, lärt en korp i Meudon att säga: "God dag, Er Konung! Lesve konungen! Der är den store konungen! o. s. w." Deråt glödde sig den gamle monarken och lät såsom prof på sin bewägenhet göra korpén en halstring af guld, med inskrift: Ludwig XIV:s förste Öfwer-hofkorp. — Nyligen war nu warande konungen af Frankrike på besöf i Meudon och gick efter sin wana eufan, med sin paraply under armen, ut i trädgården. Då höres plötsligt en röst: "god dag, Er Konung! Se den store monarken! Lesve konungen!" Förwånad ser sig Ludwig Filip om, bemärkte ändtligen en gammal korp, som satt på tafet af ett stall och enhörigt upprepade samma lära. Detta roar medborgarkonungen. Han tillkallar den gamle kastellanen och får då weta, att denna gubbe såsom barn lekt med den gamla korpén, för hwilken hans fader, som lefwat under Ludwig XIV städe haft en synnerlig aktning, emedan han bar namnet Öfwerhofkorp. Nu undersökte man den gamla korpén och fann då verkligen den oswan omtalade ringen, men så öfwerwuxen af fjädrar, att han ej mer war synlig. Ludwig Filip fann för godt, att i embetet bekräfta den gamle trotsjenaren.

Öfverwuxen Lager.

Fadren till den berömde Felix Mendelsohn (Bartholdy), och son till Moses Mendelsohn sade en gång: "Då jag war ung, kallade man mig den berömde Mendelsohns son och nu kallat man mig den berömde Mendelsohns far."

ÅNGBÅTSEFÄRDEN

af D. Lindblad.

Allegro moderato. *Guitarre-accompagn. p*

Sätt ma-chi-nen i gång Herr kapten sätt ma-chi-nen i gång Herr kapten

sätt ma-chi-nen i gång *Hälsning vi sän- - - da från*

sätt i gång

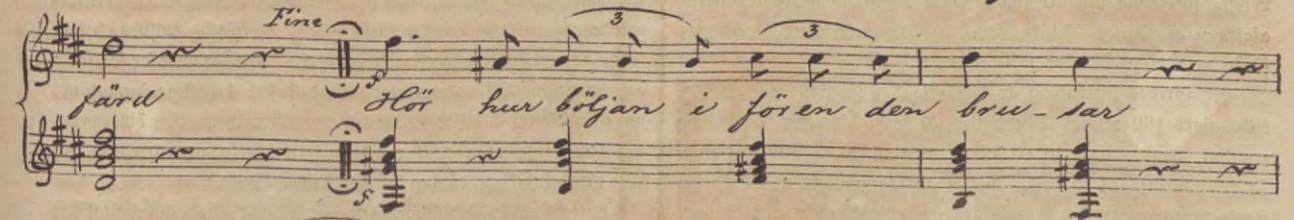
ton - - - ner - - - nas värld vän - - - ner på stran - - - den de vin - - - ka med

han - - - den *far - - - väl far - - - väl* *på den gungan - - - de*

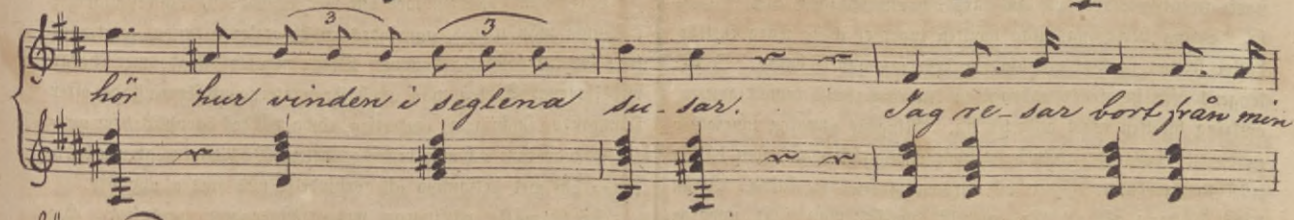
våg far - väl far - väl på den gun - gar - de

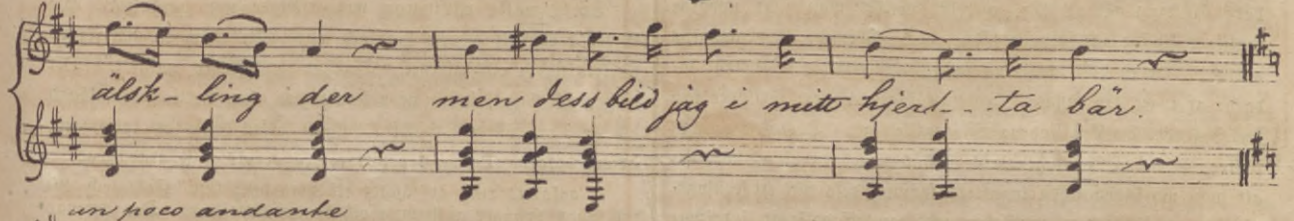
Fine
färd Hör hur böljan i fören den bow - sar

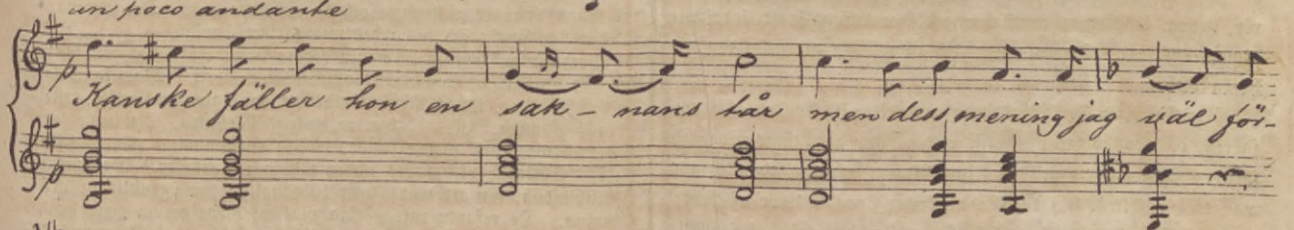
hör hur vinden i seglena su - sar. Jag re - sar bort från min

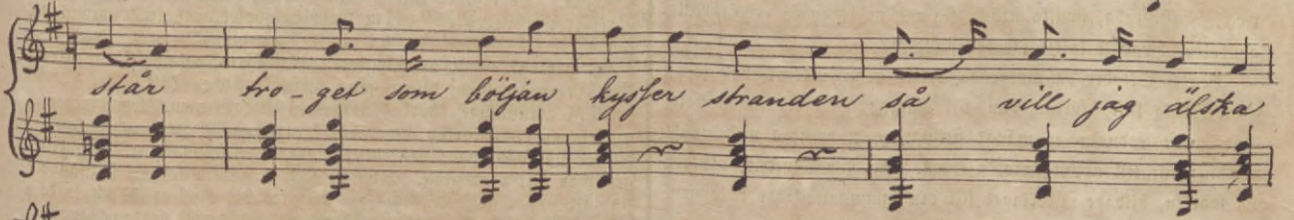
älsk - ling der men dess bild jag i mitt hjert - ta bär.

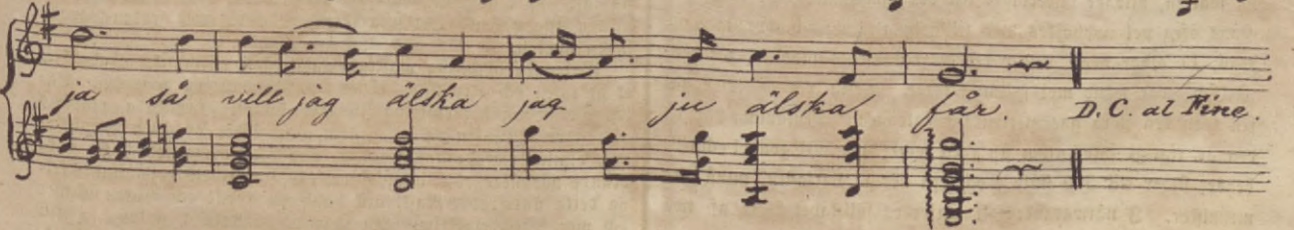
un poco andante
Kanske faller hon en sak - mans här men dess mening jag väl för -

står tro - get som böljan kysjer stranden så vill jag älska

ja så vill jag älska jag ju älska får. *D.C. al Fine.*

Herr Greens Lustsegling.

Öfver de två af den bekante engelske lustsegelaren Herr G. i Leipzigs företagna lustfärderna meddela vi nedanstående berättelse, afgifven af Doktor Greütz, som åtföljde lustsegelaren på hans första resa d. 5 Oktober förlidit år.

Herr Greens lustbalong är förfärdigad i England och har hittills gjort 160 resor. Den håller 40 fot i diameter, är, såsom vanligt, byggd i form af ett päron, dock utan att betydligt avvika från formen af en boll. Båsen är sammansatt af 32 längder starkt fidenbyg af röd och gul färg och öfverdragen med fernissa. Denna beredning, utan hvilken tyget ej skulle vara lufttät, håller fidenet smidigt och hindrar dess sammanflibning. I balongens öfra hvalf är anbragt en träbring af 30 tum diameter, omkring hvilken tyget ansluter sig. Ringens öppning innesfattar en ventil, bestående af två halfmånformiga stöfver, som hållas tillslutna genom en fjäder och genom gasens tryckning. Öfrån båda stöfverna går ett tåg, medelst hvilket man inåt öppnar ventilens klaffar och sålunda låter gasen utströmma. I balongens nedra pol är en dylik träbring fastgjord, hvarvid de nedra ändarne af tyget äro fastade. Fortsättningen af den fortlöper i en spets, genom hvilken linorna till ventilen gå. Då balongen uppställes, är nedra öppningen dels tillsluten med en glasfihva, för att man må kunna ståda in uti densamma, dels med ett ledningsrör, genom hvilket en ventilator med centrifugalkraft indrifver atmosfärisch luft. Två timmar äro tillräckliga att fylla den öfrådeln.

Båda balongen är öfverdragen med ett nät, bundet af hampsnören, och som börjar öfvan till med maskor af 4 tumers widd. De förstora sig småningom, tills de blifwa 30 tum, och löpa sedan tillsammans två och två. I de sista maskorna äro 26 linor af dubbel tjocklet fastgjorda, hvilka sträcka sig nedom balongen och fasthålla gondolen, hvaråtti lustsegelarne bestinna sig.

Den 5 Oktober på morgonen, sedan man uttömt balongens atmosfäriska luft, fördes han till stadens gasberedningsanstalt. Här wero ordnade en mängd sttplatser, i hvilkas medelpunkt röstningarna till uppstigandet gjordes. En stor linneduk, utbredd på marken, bildade underlaget till den sammantvecklade balongen. Hans öfra pol upphöjdes med tillhjälp af linor och uppresta masttrån, 11 alnar höga, under det att den öfriga massan, tät hopvecklad, var wänd mot fyllningsröret. Detta rör öfverför gasen från den stora gasometern till balongen. Densamma bär, då den är riktigt fylld, utom sin egen wigt, iem, med gondel och tillbehör, finger till 340 stälp., och den nödiga barlasten, minst fyra menniskor. I närvarande fall utgjordes fallskapet blott af två personer.

Emot kl. 11 var gasen, som skulle begagnas, färdig. Man fastgjorde en slang af fiden emellan balongen och jernröret och

öppnade försigtigt det sednare. Gasen strömmade under häftigt då in i balongen, hvars medelpunkt småningom började höja sig. Ut i balongen uppstod nu ett brusande och ett buller, som om ett lefwande odjur varit deruti inneslängt. De första 25000 kubikfoten gas utvecklade blott några weck. Nya gasmassor fortsatte att inströmma i längre pauser, till dess det behöfliga quantum, ungefär 25000 kubikfot, war intaget. Herr Green har observerat att 1000 kubikfot gas utur gasometern i balongen utvecklar sig till 1200 kubikfot, då den af solen uppvärmes.

Efter som balongen mer och mer rundade sig och dess stigkraft i samma mån tilltog, användes rundt omkring tunga wigter af jern för att fasthålla honom. Dessa massor hängde med hakar wid linorna. Sertex man upphöjde wigterna och förminskade, efter kommando, småningom, omkretsen, ända till dess ögonblicket för uppfarten war inne och man besteg gondolen. Då blefwo wigterna borttagna och med desamma all förbindelse med jorden upphäfd.

De tjuguåtta nällinorna wero fastade wid gondolen. Herr Green knöt sjelf hwarje knut och undersökte ännu en gång tågverkets styrka och säkerhet. Derefter upphystades ankalet. Det wäger 40 stälp., består af pelerat jern, har trettio tumers längd och är i ena ändan utböjdt i hakar. Öfra delen af desamma, liksom hakarne, kunna, för lättare transports skull, afsträwas.

I ankarets ring är fastadt ett tåg, $1\frac{1}{2}$ tum tjockt och 90 fot långt, spunnet af hampa och kantschulstrådar. Det förenar således stor styrka och töjbarhet med lätthet i wigt.

Bredwid ankartåget lade min förare ännu ett annat, som war spunnet af hampa, fingertjockt och 500 fot långt. Man kan kalla det fängslina, ty det är bestämdt att, då balongen sjunker, fastgöra densamma. Kl. $\frac{1}{2}$ 4 e. m. intogs barlasten, bestående af tolf med wät sand fyllda säckar, hvilka tillsammans wägd 140 stälp. Säckarne placerades under sätana i gondolen. De wero ej tillbundna, för att wara fullt tillgängliga för ögonblicklig uttömning. De resande infogo sina platter, hwarigenom gondolens bärfkraft pröfwades och genom förnyade försök gondolens jemnwigt fanns.

I balongens nät upphängdes en fallskärm, en proffskärm efter Herr Greens method, denna gång försedd med en katt.

Till utrustningen hörde vidare en barometer med termometer, en kompass, två kartor öfver den kringliggande orten och en gasfjel för upphängningen af ventillaffarne wid resans slut. Andtligen war allt i ordning. Klokan slog 4. Min förare swingade sig lätt upp i gondolen och sade lugnt: and God will! och lyfte af den sista haken. Det sista föreningsbandet med jorden war sålunda upplöst.

Balongen höjde sig måfligt, under ställ af musik. Jubelstridet af tusen och åter tusen röster brusade omkring gondolen. Balongens swängning omkring sin arel lät sig öfverskåda platsens alla söder. Blicken på menniskomassan under oss, med de runda, mot himlen rigtade ansigtana, de upphöjda armarne och de fladbrände näsdukarne — hwem sinner ord, för att tillfredsställande telna detta stadespel? Näst gick balongen uppåt och blicken fick mer och mer fogelverpektiv. Vi sågo in på stadens gator, ja till och med i husens gårdar, påstادت farkosten mer och mer aflägsnade sig från Leipzigs.

Hade jag förut ej varit utan spänning, så inträdde nu lugn

och förnöjsse. En blick på balongens glob öfver mig och på farkostens tågverk omkring mig tillbakadref hvarje känsla af ångest. Ännu mera säkerhet inqaf min formans hållning. Jag stadgades mer och mer i den öfverlygelsen, att resan skulle gå så lyckligt, som jag, efter pröfnung af formedelens soliditet, hade dämt.

Vi suto i vår gondol så bequämt, som i en ländstrel. Intet rullande åt någondera sidan, såsom på segelbåtar, ingen darrning såsom på ångfartug! Man förnam knappast någon rörelse. En sådan förmärktes endast, då någon af oss ändrade plats eller lutade sig utöfver och sålunda rubbade jernvägten. Då tänkte sig gondolen något i den kant, der tryckningen stett, såsom när man sitter i en wagn, hwilken hänger på mjuka fjädrar. Med intagningen af det behöriga läget var allt detta öfver.

Utsigten widgade sig. Emot öster och söder syntes starka moln; men horisonten mot väster och norr var så mycket klarare. Under oss förswunno fullkomligt jordens ojemheter. De wanau wid en blick i lobrät rigning förswarade något åstådandet. Alla föremål wero starkt förkortade eller erbödo för blicken i skället för siderna blott den öfre ytan, så att byggnader singo utseende af kuber, ångar och fält af rhomber, befanta minnesmärken snart sagdt förswunno för våra blickar. Det gaf Leipsig den säkraste hållpunkten för en närmare refognosering af terrängen. Jag utweklade fartan öfver den omtgifwande trakten. Leipsig låg der pryttlig och ren i hantrelief. De fringliggande trakterna ifrån Markranstädt till Tauscha, från Liebertswelwitz till Lützschena syntes fring staden fördelade i gröna och bruna ångar och fält. Byarnes förhållande till staden kunde ifrån höjden, der jag besann mig, förträffligt observeras. Alla watten blänkte som spegelglas och dammarne när och fjärran smyckade den gråa jorden såsom silwerpaljetter. Skön, öfver all beskifning skön, war ansblicken af rosendalen. De gamla ekarne utbreddes sina hwigiga kronor såsom mossor på heden. Der emellan smög sig floden med sina armar och grenar, såsom en smal bord, men utan afbrott, från Zwenkau till Schkendig.

Vi togo på en höjd af 2000 fot rigningen öfver Gohlis. Slottets torn framstod, innesattadt i den emgiffwande grönskan. Nu erinrade jag Hr Green om den medförda fatten. Fallskärmen hängde i ett segelgarn wid en massa af nätet öfver oss. Ratten tycktes sowa lugnt. Nu ledagare uppdrog trådens knut; fallskärmen sönk genom luften, öppnade sig på ögenblicket. Så länge jag kunde, följde jag den med ögonen. Det brokiga halfklotet blef allt mindre och mindre. När skärmen förswann undan ögonen, syntes den liten som en oblat. Två ryttare jagade åt trakten, der fallskärmen nehsjunkit.

Såsom en god steyppare tänkte Hr Green i tid på att söka hamn. Han utkastade läget med ankaret och desufutom det andra till en längd af 400 olnar. Sedan löstog han från gondolen den garnering af sidan, hwarmed densamma war prydd. Efter dessa beredelser gick det åter uppåt. Genom utkastande af något sand uppnådde wi en höjd af 4000 fot. Panoraman fördublades. Vi sågo hundrade och åter hundrade orter. Ännu war blicken ned öfver jorden tämligen säker. Ångarne sågo ut, som om de warit lätt öfwerdragna med sapta, sådesfalten förekommo af ljusgröna, fogarne grå. Jag kunde se landwäggarne och ångwägsinierne. Jernbanståget till Magdeburg höll steg med oss. Vi hörde dunbred af lokomotiver och gisflingen af signaler wid stationerna.

Tid efter annan utkastades en papperstremsa, för att angiffwa vinden. Wid Lützschena möttes balongen af en wästlig luftström, hwilken förde oss emot Madeseld. Barometern utwisade 5000 fot.

Hr Green utkastade mer sand och snart sågo wi oss emgiffna af molnmassor. Ännu sågo wi jorden, men den förefom of såsom öfwerdragen med ett skor. Ännu en gång widgade sig utsigten, men åter fringflötos wi af moln, som alldeles bortskymde utsigten öfver jorden. Vi sågo nu blott oss sjelfwa och balon-

gen. Absolut tytt rundt omkring! Ligande suto wi der, med ögonen wända mot molnen, med mäktiga känslor i våra bröst.

Ännu blefwo molnen tätare. Vi swåwade i en höjd af 8000 fot. Kölden blef här kännbar; också wisade thermometeren 4 gr. under noll. Det kändes, som när man i decemberdimma färdas i öppen wagn. På pappersremserna sågo wi, att wi gingo fertare, på kompassen att wi dreswo öster ut. Underbar war verkan af luftspieglingen på föremålen omkring oss. Balongen i zenith syntes större, syntes wara ett jordklot. Det förefom oss, som om den med sin attraktion drog oss till sig. Den nedhängande fånglinan syntes oss desto tjockare, ju längre ned man såg den; den liknade ett ankartåg af en arms tjocklek. Redat syntes den sträcka sig i det oändliga.

Ända hittills hade jag befunnit mig lätt och wäl. Ingen swindel, intet sus för öronen, ingen tryckning öfver bröstet hade förmärkts. Nu kände jag att mina ögon blefwo kledsprängda. På den gråa grund, som bildades af molnen, tyckte jag mig se swarta punkter, en följd af blodets strömmande åt hufwudet. Detta fortfer en god stund, utan att förefoga mig färdeles elågenhet. Mera generades jag af gasens utströmning från balongens öppning ner till. Genom densamma kunde jag såda in i balongen ända upp till ventilen. Blicken genom en 40 fot hög pelare af gas gaf bland molnen ett präktigt stadespel. Balongen liknade en laterna magica af färgadt glas. Des wärmande umhåll utströmmade i molnen. Fyrningen war just inwid mig och jag inandades ett par lungor fulla af gas. Smärta i ögonen, kittling i näsan, hostande och susning för öronen blefwo seljden deraf.

För sista gången utkastade Hr Green sand och balongen uppnådde ett molnlager, hwarest ljusstrålar genomträngde molnen. Vi woro nu wid den yttersta höjden af dunstverken. Ännu följde wi med molnen, då Hr Green stögade mig, em jag önskade nedstiga. Han sade det wara rådligt att söka jorden; watten war ej långt borta och mörkret förligt. Kl. war öfver 5.

Hr Green öppnade ventilen och wi senko omärkbart genom molnen. När jorden åter beqynnte synas, upptäckte jag Schkendig i väster. I norr upptäckte jag Halle och ännu tydligare Petersburg, som starkt affrad mot den klara horisonten. Anblicken af trakten under oss war efter seglingen i molnen, dubbelt färkommen. Då jag lobrät betraktade föremålen, förefom det mig, som em jag stadat genom klart watten. En hjerd af betande får förefom mig, som em man på ett grönt papper utbreder myrägg.

Widare dreswo wi mot sydost åt Landsberg. Kapellet Zum heiligen Krentz war i sigte. Under oss wero byar och ångar, goda landstigningsplatser, såsom Hr Green anmärkte. Ännu en gång städade han skarpt ner på jorden och ropade: "håll fast!" sjelf grep han i ett af tågen. Balongen sönk med pilens hastighet. Vi woro då på ett affstånd från jorden af 1000 fot. Här gick luftspeppet några minuter horisental. Man igenkände tydligt marken: åker, ång och dal. Åter senk balongen, och denna gång swängde han em sin arel såsom en magnetnål. Såsom det första leswande föremål wisade sig en hare, hwilken lepp omkring, som em han warit keltig; treligen teg han balongen för någon farlig roffogel. Nu igenkände jag en menniska, som med ansigtet rigadt uppåt gick öfver en åker. Fånglinan hängde ner emot honom. Vi ropade: "håll fast! håll fast!" dock, wandaren förstod oss ej, eller war rädd: han lät då läget släpa på jorden. Nu sprungo andra mennisser till och 20 händer fattade i ett ögonblick af alla krafter i fånglinan. Nu berörde oss ankaret jorden. Två gosfar sprungo fram och tryckte des ena klo i marken. Lik en såpbubbla fänkte sig balongen till jorden. Gondolen berörde den utan spår till sig. Kl. war då öfver 5.

Omkring kl. 10 kommo de båda luffeglarne åter till Leipsig.

Krigaren i Fredstider.

Till blodig kamp må stridens kämpe ut.

Stormning af en skans med fredlig Manöver.
Hurra! Segeren är vår!

ANMÄLAN.

Den uppmuntran från resp. publikens sida, som Illustrerad Söndagsmagasin rönt under de nu snart tilländalupna 3:ne första månaderna af dess tillvaro, sätter Redaktionen i tillfälle, att, med lika hopp om framgång, våga anmäla Tidningen till prenumeration för de återstående tvenne kvartalen af innevarande år.

Prenumerations-afgiften för $\frac{1}{4}$ år blir 1 R:dr B:co

d:o d:o för $\frac{1}{2}$ d:o 2 " "

dock med den skilnad, att de prenumeranter, som taga Tidningen för båda kvartalen, erhålla vid årets slut ett vackert och värdefullt Stentryck som premie.

Redaktionen, som väl inser, hvad den läsande publiken af en så beskaffad tidskrift, som denna, har rätt att fordra, skall städse bemöda sig, att, genom omväxling af ämnen och smak i urval deraf, gå bildade läsares billiga önsknings till mötes.

Redaktöinen.